

Arrest

nr. 292 974 van 21 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 augustus 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2023, om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming in Kroatië indiende.

1.2. Op 3 juli 2023 verzocht verweerder de Kroatische autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 20.5 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Kroatische autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 17 juli 2023.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 7 augustus 2023 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 10 augustus 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [R.]

voornaam: [H.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [R.H.], verder de betrokkene, die staatsburger van de Afghanistan verklaart te zijn, diende op 27.06.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij een kopie van zijn legerbadje, met nummer [...], voor.

Het onderzoek van de vingerafdrukken in het kader van het verzoek van de betrokkene leidde tot twee treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 en artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze tonen aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op 12.06.2023 en omwille van illegale binnenkomst in Kroatië op 12.06.2023.

De betrokkene werd op 30.06.2023 bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij religieus gehuwd te zijn en twee kinderen te hebben. Zijn gezin woont nog in Afghanistan. Verder stelde hij geen familie in België of in een andere EU-lidstaat te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde. De betrokkene verklaarde Afghanistan in augustus 2021 verlaten te hebben en vertrok naar Iran. Daarna ging hij naar Turkije, Istanboel. Hij verbleef er 15 maanden en doorreisde daarna via Bulgarije naar Servië. Twintig dagen later ging hij naar Bosnië waar hij 20 dagen verbleef. Vervolgens doorreisde hij via Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België. Hij kwam ongeveer op 25.06.2023 aan in België.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 30.06.2023 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens zijn verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat België een vriendelijk land is qua autoriteiten en het is de hoofdstad van de EU. Hij uitte een bezwaar tegen een overdracht naar Kroatië omdat hun gedrag

niet goed was. De eerste keer bij zijn binnenkomst in Kroatië werd hij door de politie gearresteerd. Ze sloegen hem en stuurden hem terug.

Op 03.07.2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Het verzoek aan de Kroatische instanties werd 17.07.2023 conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013 aanvaard. De betrokkene wordt verzocht overgedragen te worden via de internationale luchthaven van Franjo Tudman in Zagreb van maandag tot donderdag van 8 uur tot en met 14 uur en vrijdag van 8 uur tot en met 12 uur.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet het grondgebied van de lidstaten niet.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht aan Kroatië een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

De betrokkene haalde aan geen verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben.. Hieromtrent benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). De registratie van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische instanties.

De betrokkene gaf aan dat België een vriendelijk land is qua autoriteiten en het is de hoofdstad van de EU. We benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Kroatië wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat hij gedurende zijn verblijf in Kroatië slecht behandeld werd en hij stelde in dit verband dat hijzelf en andere vluchtelingen geslagen werden door de politie. Echter benadrukken we dat betrokkene hierbij tevens ook verklaarde dat dit incident plaatsvond in de context van de registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië omwille van het feit dat hij verzet toonde tegen deze verplichte registratie. Verder wensen we ook op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, in combinatie met het feit dat betrokkene verklaarde dat dit incident plaatsvond op het moment dat betrokkene zich verzette tegen de registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoonde dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele

beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De Kroatische instanties stemden op 17.07.2023 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in artikelen 23, 24, en 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

Indien de Kroatische instanties tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zullen ze het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten. De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Kroatië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische instanties de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2022 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië (Lana Tučkorić - the Croatian Law Centre, "Asylum Information Database Country Report: Croatia – 2021 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2022 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Het rapport dateert van 26.06.2023.

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en materiële opvangvoorzieningen (blz. 52).

Het AIDA-rapport meldt dat volgens een rapport van de Swiss Refugee Council personen die naar Kroatië terugkeren in het kader van de Dublinverordening, via de luchthaven van Zagreb aan Kroatië worden overgedragen. Er wordt een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken aangewezen om de overgedragen personen op te vangen en de betrokken personen krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming, waar hij een medische controle ondergaan (blz 53).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (blz. 43). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan onzes inziens dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming op basis waarvan zou moeten worden afgezien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft, benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang kregen vanwege een tekort aan plaatsen (blz. 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, wat

leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Inmiddels wordt het opvangcentrum in Kutina opnieuw gerenoveerd (blz. 84-85).

Verschillende rapporten en media maken melding van pushbacks naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en van mishandeling en geweld (zie blz. 27 van het AIDA-rapport en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt onzes inziens echter niet tot de conclusie dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, blz. 16, https://eurlex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:237cb3cff57e-11e9-8c1f-01aa75ed71a1.0005.02/DOC_1&format=PDF).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog, het Kroatische Rode Kruis en een onafhankelijke juridische expert (AIDA-rapport blz. 33-34). In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (Annual report of the mechanism of monitoring the actions of police officers of the ministry of the interior in the area of illegal migration and international protection – June 2021 – July 2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In het verslag wordt vastgesteld dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en wordt daartoe een aantal aanbevelingen geformuleerd.

Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming werden vastgesteld (blz. 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (blz. 24). Gevallen van terugdrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden evenmin vastgesteld (blz. 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van nonrefoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt, niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM (document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het beginsel van non-refoulement is opgenomen in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en terugdrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, nadat de Kroatische instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Kroatië

terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Kroatische instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de Kroatische autoriteiten aan hun terugnameakkoord van 17.07.2023 een document toevoegden waarin wordt benadrukt dat het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken waarborgt dat personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen, toegang zullen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming. De Kroatische autoriteiten bevestigen in het document dat Kroatië alle normen die zijn vastgelegd in de EU-wetgeving inzake procedurele waarborgen eerbiedigt en de toegang tot de asielpprocedure en opvangvoorzieningen verzekert. Voorts wordt bevestigd dat de Kroatische autoriteiten alle maatregelen zullen nemen die noodzakelijk zijn om te garanderen dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van de Dublin-verordening worden overgedragen, de mogelijkheid krijgen om een onderzoek ten gronde van hun verzoek op het grondgebied te vragen. Overeenkomstig de overwegingen 19 en 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013 zal voor de betrokkene worden voorzien in passende opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand, doeltreffende voorziening in rechte en individuele behandeling, rekening houdend met specifieke situatie van de betrokkene en zijn kwetsbaarheden. In het document wordt tevens benadrukt dat indien de betrokkene na overdracht geen verzoek om internationale bescherming indient, er een terugkeerprocedure kan worden opgestart overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG en de Kroatische wetgeving. Tot slot wordt in het document vermeld dat in de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming het beginsel van nonrefoulement is opgenomen.

Het AIDA-rapport vermeldt dat er tolken beschikbaar zijn in Kroatië. Voor sommige talen zijn er echter te weinig tolken beschikbaar en niet alle tolken zijn professioneel opgeleid (blz. 41). Aan de grens kunnen er zich problemen op het gebied van vertolking voordoen (blz. 79). We erkennen dat verzoekers in Kroatië problemen kunnen ondervinden op het gebied van vertolking en communicatie. Op basis van de beschikbare informatie kan onzes inziens echter niet worden geconcludeerd dat om redenen in verband met communicatie en vertolking van een overdracht dient te worden afgezien.

De betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is, geen doktersafpraak nodig heeft, geen medische documenten heeft en geen medicatie neemt. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Kroatië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming toegang tot medische zorg. De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor verzoekers. De gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen.

Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina. Ook wanneer de opvang wordt beperkt tot materiële bijstand, is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. In 2020 werd een ordonnantie gepubliceerd inzake normen op het gebied van gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, waarin bepalingen zijn vastgelegd inzake initiële en verdere medische onderzoeken en de reikwijdte van de gezondheidszorg voor verzoekers. Verzoekers kunnen terecht bij plaatselijke ziekenhuizen en er zijn ook specifieke apotheken aangeduid. In het opvangcentrum van Zagreb is iedere werkdag een medisch team van Médecins du Monde aanwezig, dat bestaat uit een arts, een verpleegster en tolken Arabisch en Farsi. Zij voeren een initieel medisch onderzoek uit van personen die in het centrum aankomen en bieden ook daarna nog medische opvolging aan. Médecins du Monde zorgt ook voor psychologische bijstand (blz. 91-94).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Kroatische autoriteiten worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens tien werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 (5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken de betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Kroatische autoriteiten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de

tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van bestreden verwijderingsmaatregel, zodat dient te worden aangenomen dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van *“het beginsel van non-refoulement”*.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Principe

Volgens artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM “niemand mag onderworpen worden aan folteringen of aan onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Beiden bepalen waarborgen het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de “annulatierechter” niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats ter stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen

Toepassing

Uit het dossier en de argumenten hierna blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker elementen in deze specifieke zaak aan de orde heeft gebracht met voldoende aanwijzing dat hij in Kroatië onderworpen zou worden aan onmenselijk en vernederend behandelingen in strijd met artikel 4 van het EU-Handvest, artikel 3 van het EVRM en het beginsel van non-refoulement.

Voor het eerste wijst verzoeker naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 m.b.t. het beginsel van wederzijds vertrouwen in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel. Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met namen de door dat recht erkende grondrechten in ach[t] [...] te[...] nemen. Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met

de vereisten van het Handvest, het Verdragen van Genève en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17 en C-438/17; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C-163/17).

Toch voegt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo eraan toe dat het niet uitgesloten dat de werking van het beginsel van wederzijds vertrouwen in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat er een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

Meer nog, wijst het Hof op de absolute aard in het artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM opgenomen verbod dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Meer nog, dat wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkt gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, pt. 88 en HvJ, Jawo, pt. 90).

Tenslotte, vestigt verzoeker de aandacht van Uw zetel op de standpunt van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in het kader van artikel 3 van het EVRM. Volgens het Hof, kan een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In casu zijn er in hoofde van verzoeker zwaarwegende gronden om aan te nemen dat, bij zijn terugdrijving naar Kroatië, hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 4 van het EU-Handvest, artikel 3 van het EVRM en het beginsel van non-refoulement.

Verzoeker wijst naar de ernstige structurele en systematische tekortkomingen in hoofde van de Kroatische autoriteiten in het kader van de internationale bescherming van verzoeker in Kroatië, alwaar hij in een toestand van een zeer verregaande materiële deprivatie terecht komt die hem niet in staat stelt om in een menswaardige manier zijn leven in Kroatië op te bouwen met een nefaste negatieve gevolgen voor zijn fysieke en mentale gezondheid.

Zo werd verzoeker door de Kroatische autoriteiten, zonder enige vorm van aanleiding, geslagen en mishandeld alwaar zijn recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam en zijn lichamelijke integriteit wordt geschonden in strijd van artikel 3 van het EVRM.

Op het niveau van opvangfaciliteiten, wordt verzoeker in Kroatië geconfronteerd met tekortkoming van de Kroatische overheid wegens gebreke aan opvangcentrum alwaar verzoeker gedwongen werd destijds op straat over te nachten.

Deze laatste wordt door de bestreden beslissing niet betwist alwaar wordt bevestigd dat in gans Kroatië er maar twee opvangfaciliteiten zijn voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina.

Met een aanzienlijke toevloed van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië, blijkt ontegensprekelijk dat er een structurele gebrek aan opvangfaciliteiten in Kroatië tot op heden is. Verzoeker loopt een reëel risico om op straat te belanden bij een terugdrijving naar Kroatië dit in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Meer nog, bij een mogelijk terugkeer naar Kroatië, wordt verzoeker geconfronteerd met de schending van het beginsel van non-refoulement in samenlezen met artikel 3 het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Verzoeker verwijst nogmaals naar het AIDA-rapport van 2022 alwaar de “pushback” praktijk van Kroatië aan de band wordt gelegd (blz. 25 ev).

Volgens deze rapport “Pushback practices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative.

In 2022, Save the Children and the Centre for Interdisciplinary Studies at the University of Sarajevo published a report analyzing the level and types of violence that children experience while attempting to reach Western Europe via the Balkans route. Based on the interviews realized with migrant children, most of the interviewees reported having tried to cross the border from Bosnia and Herzegovina to Croatia more than three times, with the largest number of attempts recorded being nine.

The Ombudsperson for Children reported that at least 120 children were pushed back in 2022 according to data provided by the Border Violence Monitoring Network's. The actual number is likely higher, as it is not possible to determine the exact number of children present within the large groups that were subjected to pushbacks despite expressing their intention to apply for international protection. Civil society organizations warn that younger children were exposed to psychological and verbal violence, and older to physical violence. Nevertheless, some non-governmental organizations reported having received significantly less calls concerning children in 2022.

(...)

In 2021, Lighthouse Reports further recorded a footage of a pushback at the border with Bosnia Herzegovina. Forensic examination of the video demonstrated that the masked men had equipment and uniforms consistent with the Croatian police's riot control branch, called the Intervention Police. Three of the four police officers were using a so-called Tonfa, i.e. a baton that is only issued to the Intervention Police. The research team contacted six police officers who wished to remain anonymous and confirmed that "there is no official order which was officially issued by the Ministry of the Interior. However, internally there is an order that migrants found in Croatia must be returned across the green border. Therefore, the police are not guilty of anything as it is their duty to carry out orders. This case was followed by independent monitoring mechanism (IMM). By conducting unannounced monitoring and analyzing other primary and secondary data sources relating to the video recording broadcast on RTL television on 6 October 2021 (i.e. Lighthouse Reports footage), the IMM established that the members of the riot police acted illicitly by returning irregular migrants from Croatia to Bosnia and Herzegovina outside the scope of permitted national and international law, which was also confirmed by the Mol.

In hetzelfde optiek treft Uw Raad het rapport van Amnesty International van 2022/2023. Het rapport is te vinden op <https://www.amnesty.org/en/documents/pol10/5670/2023/en/>.

Volgens het rapport van Amnesty Internationale (blz 137) "the number of people trying to enter through neighbouring Bosnia and Herzegovina (BiH) increased in comparison with 2021, and aid organizations documented continued pushbacks and collective expulsions by the Croatian authorities. Civil society groups called for a proper investigation into systemic violations on the country's borders.

In February, the European Ombudsman found that the European Commission failed to ensure that fundamental human rights were respected in EU-funded border operations by Croatian authorities.

Police officers caught on camera beating asylum seekers in 2021 were found to be in minor breach of duty and returned to work in January.

In July, the EU-funded Croatian Independent Border Monitoring Mechanism found no major irregularities in border operations, but said that border police unlawfully returned potential asylum seekers to BiH when they found them in the border areas suspected of being mined. Civil society and rights organizations repeated concerns that the mechanism lacked independence, a strong mandate and adequate access to the border area.

In April, the European Court of Human Rights, rejecting Croatia's appeal, made final the 2021 ruling that Croatia violated the European Convention on Human Rights when it forcibly returned an Afghan family to Serbia, resulting in six-year-old Madina Hussiny's death. The authorities proposed an action plan to execute the judgment, but civil society organizations questioned the quality of the proposed measures.

Verzoeker vestigt de aandacht van Uw Raad op het rapport [v]an Human Rights Watch van 03 mei 2023. D[it] rapport is te vinden op <https://www.hrw.org/news/2023/05/03/croatia-ongoing-violent-border-pushbacks>.

Volgens Human Rights Watch in het rapport met title "Croatia: Ongoing, Violent Border Pushbacks EU Turns Blind Eye to Routine Brutality Toward Migrants, Asylum Seekers":

“Croatian police regularly and often violently push back refugees, asylum seekers, and migrants to Bosnia and Herzegovina without assessing their asylum requests or protection needs, Human Rights Watch said in a report released today.

The 94-page report, “‘Like We Were Just Animals’: Pushbacks of People Seeking Protection from Croatia to Bosnia and Herzegovina,” finds that Croatian authorities engage in pushbacks, including of unaccompanied children and families with young children. The practice is ongoing despite official denials, purported monitoring efforts, and repeated – and unfulfilled – commitments to respect the right to seek asylum and other human rights norms. Border police frequently steal or destroy phones, money, identity documents, and other personal property, and often subject children and adults to humiliating and degrading treatment, sometimes in ways that are explicitly racist.

Human Rights Watch interviewed more than 100 people, including more than 20 unaccompanied children and two dozen parents travelling with young children, who described often-brutal pushbacks, some as recently as April 2023. Some people said Croatian police had pushed them back dozens of times, routinely ignoring their asylum requests.

In a typical pushback, Croatian police do not transfer people to authorities of Bosnia and Herzegovina at regular border posts. Instead, Croatian police transport people to points elsewhere along the border and order them across. People described having to wade across rivers or streams, scramble over rocks, or make their way through dense forest, often at night and without any idea of how to reach the nearest town”.

Tenslotte haalt verzoeker de jurisprudentie van Uw Raad alwaar wordt vastgesteld dat de risico van pushback in Kroatië nakende is.

Volgens Uw Raad in het arrest dd. 05 december 2022, met nummer 281 327 “Toutefois, le Conseil ne peut ignorer qu’il a déjà pu constater, dans des cas d’espèce qui ne sont pas sans rappeler celui-ci, qu’«Il ressort également des éléments mis en exergue dans le rapport du Comité [...] européen pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (CPT) du 3 décembre 2021, mentionné dans le rapport AIDA 2021, ainsi que de l’arrêt du Conseil d’Etat des Pays-Bas du 13 avril 2022 et de l’arrêt du tribunal administratif de Braunschweig (Allemagne) du 25 février 2022, cités par la partie requérante, que le risque de refoulement pour les « dublinés », comme invoqué dans les circonstances particulières de l’espèce par le requérant, est bien réel et ne peut raisonnablement être écarté et ceci, faute de réelles garanties individuelles de la part des autorités croates préalables à son transfert ». (cf. CCE, n°280 105, 14 novembre 2022 ; voir aussi CCE, n°278 106, 29 septembre 2022 ; CCE, n°278 108, 29 septembre 2022 ; CCE, n°279 783, 7 novembre 2022 ; CCE, n°280 106, 14 novembre 2022).

(...)

Or, le Conseil observe qu’aucune garantie individuelle n’a été obtenue par la partie défenderesse dans le cas présent. Partant, il ne peut se départir des constats faits supra aux points 4.3.2.2.6. et 4.3.2.2.7. du présent arrêt, et se doit de conclure, en l’espèce, que le risque de refoulement ne peut être écarté et partant, le risque de violation de l’article 3 de la CEDH persiste ».

Uit voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat de risico van refoulement in deze concreet geval pertinent is en de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest nakende is.

Reden waarom verzoeker van mening is dat gezien de voorgaande, de bestreden beslissing dient geschor[s]t te worden tot de behandeling van huidige geschil ten gronde.”

De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de

bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 of 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de overwegingen van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoeker aflegde omtrent zijn voorgehouden ervaringen in Kroatië en heeft uiteengezet waarom de door verzoeker afgelegde verklaringen geen aanleiding kunnen geven tot het besluit dat hij, bij een overdracht aan de Kroatische autoriteiten, dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten verboden behandelingen. De overwegingen in de bestreden beslissing tonen aan dat verweerder hiertoe een uitgebreid onderzoek heeft gedaan en de gegevens die blijken uit tal van documenten omtrent de situatie van vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend bij zijn besluitvorming heeft betrokken. Verweerder heeft ook geduid dat de Kroatische autoriteiten in het specifieke geval van verzoeker, in het terugnameakkoord van 17 juli 2023, expliciet hebben bevestigd dat hij effectief toegang zal hebben tot de procedure die toelaat internationale bescherming te verkrijgen, en dat hij adequate opvang zal ontvangen. Deze vaststelling vindt steun in een aan de Raad overgemaakt stuk.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk zou hebben voorbereid of zou zijn tekortgekomen aan de vereiste om bij de verwijdering van een vreemdeling uit het Rijk na te gaan of deze vreemdeling niet dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen.

Verzoeker stelt voorts de zienswijze van verweerder dat hij geen reëel risico loopt om in Kroatië te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen niet te delen. Hij stelt hierbij in eerste instantie dat hij zonder aanleiding werd geslagen en mishandeld in Kroatië. De Raad kan slechts vaststellen dat er geen bewijs voorligt waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker effectief werd mishandeld in Kroatië. Verweerder heeft ook rekening gehouden met de ongestaafde verklaringen die verzoeker aflegde omtrent de wijze waarop hij in Kroatië werd behandeld. Verweerder heeft geduid dat het niet uitgesloten is dat er een enige vorm van geweld werd gebruikt bij zijn binnenkomst, op het ogenblik dat hij zich verzette tegen zijn registratie, en dat in deze situatie het gebruik van enige vorm van geweld gerechtvaardigd kan zijn. Verweerders standpunt is niet kennelijk onredelijk. Zo verzoekers verklaringen omtrent het ten aanzien van hem gebruikte geweld al enige grond zouden hebben, dan moet er op worden gewezen dat niet wordt aangetoond dat er een reëel risico bestaat dat deze voorgehouden situatie zich zal herhalen. Verzoeker zal immers, ingevolge de bestreden beslissing, geen buitengrens moeten overschrijden en werd reeds geregistreerd als een vreemdeling die internationale bescherming wenst.

Verzoeker voert ook aan dat er in Kroatië te weinig opvangfaciliteiten zijn, maar laat na om zijn bewering met stukken te onderbouwen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat er in Kroatië onvoldoende opvangfaciliteiten voor vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indienden zijn. Daarenboven moet worden gesteld dat verzoeker een jonge en gezonde man is, die aangaf reeds twee jaar geleden uit Afghanistan te zijn vertrokken en verklaarde ondertussen in verschillende landen te hebben verbleven. Bijgevolg mag worden aangenomen dat hij zeer zelfredzaam is en dat het gegeven dat Kroatische autoriteiten hem, ingevolge een plotse verhoging van het aantal vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming indienen, niet onmiddellijk een opvangvoorziening ter beschikking zouden kunnen stellen niet toelaat te oordelen dat hij hierdoor dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoeker verwijst ook naar de verslaggeving omtrent push-backs aan de grens en het hierbij gebruikte geweld. Deze verslaggeving is, in voorliggende zaak, evenwel niet relevant aangezien de Kroatische autoriteiten zich reeds uitdrukkelijk hebben geëngageerd om verzoeker toe te laten tot het grondgebied en verzoeker door de Belgische autoriteiten zal worden overgebracht naar Kroatië.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad moet worden gesteld dat deze arresten geen precedentswaarde hebben en dat niet blijkt dat de feiten die aanleiding gaven deze arresten dezelfde zijn als deze in voorliggende zaak. In dit verband kan onder meer worden opgemerkt dat verweerder citeert uit een arrest waarin gesteld wordt dat er geen individuele garanties werden verkregen inzake de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming, terwijl er in voorliggende zaak wel een dergelijke individuele garantie is.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of van *“het beginsel van non-refoulement”* blijkt niet.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

G. DE BOECK